

Mit ønske om foretræde for udvalget bunder i følgende:

Lovgivningen tilsiger, at man i sundhedssektorens møde med mennesker, skal spørge dem om deres holdning til genoplivning i tilfælde af hjertestop.

Dette betyder, at spørgsmålet også er blevet en fast del af indlæggelsesinterviewet med patienter, der indlægges på hospice.

I en tid hvor døden - i den offentlige debat - synes at få mere og mere plads, som den naturlige del af livet, den helst skulle være, så er det nærmest absurd og en 'uetisk forstyrrelse' af forberedelsen på døden, at man som hospicepatient bliver bedt om at forholde sig til GENOPLIVNING!

Spørgsmålet kommer - lidt undskyldende, FORDI det er akavet/ufornuftigt - til sidst i samtalen med patienten. Så det, der skulle være en tryghedsskabende velkomst, ender iblandt med at efterlade patienten i et kaos af tanker - om et emne, som de færreste langtidssyge, nu døende, er forberedte på, og dybest set troede de var færdige med at forholde sig til!

For patienten og dennes familie må det opleves som et højst overraskende spørgsmål, idet et ja til indlæggelse på hospice jo er knyttet til vilkåret om nært forestående død. Spørgsmålet forstyrrer patientens eksistentielle arbejde med at indstille sig på døden.

Fra officiel side sender det et signal om, at døden er et uacceptabelt fænomen, som kan/skal 'bekæmpes', og det er med til at cementere den dødsforskrækkelse, som der ellers er mange seriøse forsøg på opbrud imod - i bøger, Tv, radio, aviser - for tiden.

Faktum er iøvrigt, at i mine nu otte år som hospicesygeplejerske, har det ikke én eneste gang været relevant at yde genoplivning på vores hospice. Så reelt spørges der om noget for alle parter unødigt forstyrrende, som samtidig ikke giver mening!

Kalder dette etiske dilemma ikke på en mere nuanceret formulering i lovgivningen?

Venlig hilsen

Jette Schmidt Jensen

Sygeplejerske på Diakonissens Hospice